

den store Længsel, hvormed Moderen havde ventet ham. Og ligesom i Barnetiden paa Samsø, naar Forældrene glemte hende for deres politiserende Gæster, gled hun ud af Stuen med oprørt Hjerte og lod sig ikke mere se.

Der var dog ogsaa Timer, da hun selv ventede ham med Utaalmodighed og var taknemlig for den Trøst, han bragte Moderen. Under hendes sværeste Lidelser var hans Nærværelse tilsidst det eneste, der kunde give hende lidt Ro. Naar han traadte hen til hendes Seng, var der ogsaa noget saa straalende mildt, næsten sønlig kærligt i hans Væsen overfor hende, at Jytte ofte maatte spørge sig selv, om dette virkelig var det samme Menneske, der havde jaget sin Kæreste i Døden, fornægtet sin eneste Bror og vakt hendes egen Afsky ved sin Selvfærdighed.

Hver Dag henimod Aften kom Karsten for at høre, hvordan det gik. Skræmmet af Medicinlugten og Klage-lydene inde fra Sygeværelset listede han med forlegen Mine omkring paa Taaspidserne og gjorde i det hele en ynkværdig Figur.

Jytte overvandt sig til at vise sig god og venlig imod ham. Hun var i disse Dage saa oprevet, at hun uvilkaarlig værgede sig mod alle Tanker, som yderligere kunde bringe hendes Sind ud af Fatning. Desuden gled han til Tider paa underlig Maade ud af hendes Bevidsthed. Naar hun uforvarende